

натите 5 каруци с оръжие към Хаджиоглу Пазарджик /дн. Добрич/.⁵⁸ Избирането на този град за сборен пункт на Тулчанската чета подсказва, че и тук са спечелени доверени хора за делото. За съжаление не разполагаме със сведения, отразяващи участието на родолюбците от Х. Пазарджик в революционното движение през 1867 г. Знае се само, че няколко години по-рано тук учителствува Ив. Попхристов Кършовски и може да се предположи, че той е посредничел за връзка с местни патриоти. Според издадения от П. Митев турски документ част от четниците, идещи от Тулча, отседнала в хана на Христо Казанлъчанина в Добрич. Несъмнено е имало предварителна договорка с него, за да поеме този риск. Но в крайна сметка малцина от четниците се добират до Балкана, при все че проявяват готовност да се борят с оръжие в ръка за свободата на отечеството.

В руската дипломатическа преписка и домашни извори се откриват сведения и за революционната агитация сред българите във Варна.⁵⁹ В началото на 1867 г. възникналият местен революционен кръжок си поставя за задача да набере доброволци за проектираното въстаническо движение. Документите от руски произход потвърждават обвързаността на местната инициатива с емигрантския център и с общия замисъл, в който Хитовата чета има значението на сплотяващ фактор и организирано ядро на бъдещите въоръжени сили в Балкана. Интересни моменти разкриват изворите и за контактите на временно управляващия руското вицеконсулство във Варна българина Никола Даскалов с Хр. Дряновски и Иван Сапунов и близкото му съпричастие към тайното раздвижване.

Приемственост в революционната пропаганда и подготвена почва за идеите на националноосвободителната въоръжена борба се долавят по-отчетливо сред българите в Сливен и района през бурната 1867 година. Фактът, че Сливенският балкан е определен за средоточие на въстаническите сили по "Привременния закон за народните горски чети" на Раковски и съгласно приетия на връх Българка "Закон за българското народно въстание" /28 май 1867/, отразява преценката и убедеността на ръководителите на движението в една по-широка народна подкрепа тук. Те едва ли са залагали само на традиционната слава на града като гнездо на хайдути, разчитали са на местни лично познати симпатизанти, организационно обвързани с вдъхновителите на четническата акция. От години в Сливен се изявявали едни от най-активните сподвижници на Раковски: Анастас Хаджидобрев с прякор "Гарибалди"⁶⁰ и Никола Боров.⁶¹ През 1862 г. двамата поддържали връзка с "Дружината на верните приятели" в Цариград, подпомагали привличането на доброволци за Първата легия и подготовката на въстание.⁶²

От своя страна П. Хитов също имал в Сливен и района изпитани другари от времето, когато водил хайдушка чета из Сливенския балкан. Между ятаците му из селата бил кметът на с. Калояново, Бойчо, и кметът на с. Глушник, Паскал (с прякор Султана), които се преориентирали към организираното революционно дело и осведомявали Хитов за действията на Раковски и Ильо Марков в Белград. Според спомените на Хитов, Паскал му донесъл веднъж важно писмо от Раковски, който настоявал войводата да подготви съчувствениците си за бунт през лятото на 1862